

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 372/2016-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. apríla 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpených advokátom JUDr. Vladimírom Zvarom, SNP 1/A, Veľký Krtíš, vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43 Cb 506/2014-759 z 29. januára 2015 a uznesením Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 7 Cb 52/2009-671 z 26. marca 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] a [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. apríla 2016 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] a [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici

(ďalej len „krajský súd“) č. k. 43 Cb 506/2014-759 z 29. januára 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Okresného súdu Veľký Krtíš (ďalej len „okresný súd“) č. k. 7 Cb 52/2009-671 z 26. marca 2014 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) alebo alternatívne namietajú porušenie označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru len napadnutým uznesením krajského súdu.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia boli v procesnom postavení odporcov účastníkmi konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 3 Cb 77/2002, ktorého predmetom bolo určiť, že navrhovateľ [REDAKOVANÉ] ako podielový spoluvlastník bude výlučne sám pre vlastnú potrebu užívať nehnuteľnosti, ktoré sú zapísané na [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorých podielovými spoluvlastníkmi sú aj sťažovatelia, za náhradu, a zároveň žiadal vydať predbežné opatrenie, aby bolo dočasne upravené užívanie týchto nehnuteľností.

Sťažovatelia následne 22. septembra 2005 podali vzájomný návrh, ktorým žiadali rozhodnúť obdobne, ako to žiadal navrhovateľ, s tým rozdielom, aby okresný súd dal nehnuteľnosti do užívania im a zároveň ich zaviazal platiť za užívanie protistrane, teda pôvodnému navrhovateľovi.

Keďže navrhovateľ neskôr vzal svoj návrh späť z dôvodu, že v inom konaní sa stal výlučným vlastníkom predmetných nehnuteľností z titulu zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva, okresný súd 30. júla 2009 uznesením č. k. 3 Cb 77/2002-669 konanie zastavil. Sťažovatelia podali na okresnom súde návrh na náhradu ujmy, ktorá im vznikla za obdobie, keď na základe predbežného opatrenia nehnuteľnosti užíval navrhovateľ a konečné rozhodnutie vo veci nebolo vydané pre späťvzatie návrhu navrhovateľa. Okresný súd ich návrh na náhradu ujmy vylúčil z konania vedeného pod sp. zn. 3 Cb 77/2002 na samostatné konanie, pričom toto samostatné konanie prebiehalo pod sp. zn. 7 Cb 52/2009.

Predmetom konania vedeného pod sp. zn. 7 Cb 52/2009 bola náhrada ujmy, ktorá sťažovateľom vznikla v období od 10. septembra 2002 do 10. novembra 2006 v dôsledku

predbežného opatrenia nariadeného krajským súdom, ktorým im bolo znemožnené užívať ako spoluvlastníkom predmetné nehnuteľnosti.

Okresný súd napadnutým uznesením návrh sťažovateľov zamietol a odporcovi priznal náhradu trov konania vo výške 100 % potrebných na účelné bránenie práva. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podali sťažovatelia odvolanie. Krajský súd však napadnutým uznesením uznesenie okresného súdu potvrdil a odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Keďže proti napadnutému uzneseniu krajského súdu nebolo možné podať dovolanie, sťažovatelia sa podnetom na podanie mimoriadneho dovolania z 13. mája 2015 obrátili na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“), ktorá ho odstúpila na vybavenie Krajskej prokuratúre v [REDACTED]. Krajskou prokuratúrou v [REDACTED] však boli prípisom z 15. januára 2016 upovedomení, že ich podnetu vyhovené nebolo. Následne sa sťažovatelia 1. februára 2016 opätovne s podnetom obrátili na generálnu prokuratúru. Tento podnet však generálna prokuratúra, ako uvádzajú sťažovatelia, vybavila prípisom zo 4. marca 2016 (sťažovateľom bol doručený 9. marca 2016) v tom zmysle, že nevzhliadla dôvod na podanie mimoriadneho dovolania.

Sťažovatelia zastávajú názor, že napadnutým uznesením krajského súdu bolo porušené ich základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods.1 dohovoru. Vzhľadom na už uvedené sťažovatelia lehotu na podanie sťažnosti ústavnému súdu počítajú od doručenia prípisu z generálnej prokuratúry, t. j. od 9. marca 2016.

Sťažovatelia namietajú, že krajský súd ani v jednom prípade nenariadil pojednávanie, čím im bola odňatá možnosť konať pred súdom. V napadnutom konaní tak podľa sťažovateľov došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces, ktorý zahŕňa aj právo na verejné prerokovanie veci.

Sťažovatelia namietajú, že napadnuté uznesenie krajského súdu je arbitrárne, nedostatočne presvedčivé a popiera základné princípy spravodlivého procesu, ktorého

výsledkom by podľa sťažovateľov mali byť jednoznačné rozhodnutia pre účastníkov konania. Krajský súd sa podľa sťažovateľov „obmedzoval na konštatáciu výsledkov bez logického vysvetlenia, produkoval rôzne nelogické právne úvahy s použitím rôznych právnych ustanovení.

... konštruoval skutkový stav tak, aby v záverečnom rozhodnutí jeho rozhodnutiu predchádzalo zamietavé stanovisko I. stupňového súdu, ktoré v konečnom dôsledku potom potvrdil.“

Sťažovatelia sa domnievajú, že ak by okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cb 77/2002 meritórne rozhodol, súčasťou výroku o užívaní spoločnej časti nehnuteľností by bolo aj rozhodnutie o protiplnení, teda o čiastke, ktorú by im mal navrhovateľ uhradiť za to, že na základe predbežného opatrenia užíval ich podiel. „Samotný priebeh súdneho sporu mal iný charakter a z nepochopiteľných dôvodov súd nebol spôsobilý niekoľko rokov v podstate jednoduchú záležitosť ukončiť ani do okamihu, keď už výlučným vlastníkom všetkých nehnuteľností bola protistrana...

Sťažovatelia sa nikdy nevzdali práva na protiplnenie za užívanie ich spoluvlastníckeho podielu. Toto užívanie trvalo od okamihu nariadenia predbežného opatrenia do právoplatnosti rozsudku o zrušení podielového spoluvlastníctva, teda od 16.10.2002 do 16.4.2007.

Naše podanie do veci 3 Cb 77/02 zo dňa 2.1.2006, ktoré bolo neskôr zastavené malo charakter vzájomného návrhu a smerovalo k tomu, že súd nám prizná právo dočasného užívania spoluvlastníckeho podielu protistrany. Ak došlo z našej strany k späťvzatiu tohto vzájomného návrhu, nemožno si to vysvetľovať, ako to mylne vykladá aj Generálna prokuratúra, že sme sa vzdali našich nárokov na plnenie z titulu užívania nášho spoluvlastníckeho podielu protistranou.“ Podľa sťažovateľov uznesenie okresného súdu č. k. 3 Cb 77/2002-669 z 30. júla 2009, ktorým bolo konanie zastavené, potvrdzuje, že z ich strany „nedošlo k vzdaniu sa nárokov na priznanie ujmy, pretože v pôvodnom konaní nám prináležala... náhrada za užívanie, ktorá potom keď zanikol právny dôvod sa zmenila na nárok na náhradu ujmy v zmysle § 77 ods. 3 O. s. p., a ktorú musí oprávnená strana procesným postupom uplatniť.

Toto sme v rámci späťvzatia vzájomného návrhu urobili a súd túto vec vylúčil na samostatné konanie. Ide o procesnú záležitosť o ktorej si rozhoduje súd ako taký.“

Sťažovatelia ďalej uvádzajú, že najviac ich poburuje tvrdenie okresného súdu v jeho napadnutom uznesení, že „cieľ, ktorý sledoval [REDAKOVANÉ] podaním návrhu v konaní 3Cb/77/2002 bol dosiahnutý v inom konaní tým, že v súbežne vedenom konaní pod spis. značkou 8Cb/14/2002 (v ktorom sa domáhal [REDAKOVANÉ] zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k tým istým nehnuteľnostiam, aby im ju súd prikázal do BSM [REDAKOVANÉ] a manželky [REDAKOVANÉ]) bolo právoplatne rozhodnuté, že sa stávajú výlučnými vlastníkmi. Je to mylná argumentácia, lebo v tomto konaní nadobudlo vlastnícke právo a nám právo na užívanie priestorov ako primárne právo z tohto titulu zaniklo, teda preto, že sme prestali byť vlastníkmi.“. Z uvedeného podľa sťažovateľov vyplýva, že okresný súd oprel svoje rozhodnutie o výsledky konania vedeného na tomto súde pod sp. zn. 8 Cb 14/2002 napriek tomu, že odvolací súd vo svojom predošlom rozhodnutí uviedol, že na ne nemá prihliadať.

Sťažovatelia uvádzajú, že «priam poburujúce je stanovisko súdu, že „z ustanovenia § 77 ods. 3 O. s. p., teda potom vyplýva, že [REDAKOVANÉ] s manželkou právo na náhradu ujmy nevzniká, keďže právo [REDAKOVANÉ] bolo uspokojené“.

V tejto súvislosti dávame do úvahy, že právo [REDAKOVANÉ] na to, aby užíval celú nehnuteľnosť nebolo uspokojené, ale toto právo mu vzniklo okamihom právoplatnosti a vykonateľnosti rozhodnutia súdu o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva a to tým, že celú nehnuteľnosť mu súd prikázal do vlastníctva. Do tohto momentu existovalo podielové spoluvlastníctvo a bolo treba vychádzať z režimu ustanovenia § 139 a 137 Občianskeho zákonníka. Po skončení konania 8 Cb 14/2002 právo užívať je dané iným ustanovením OZ - § 130.

Na viacerých miestach sme podrobne rozviedli a upozorňovali sme súd na to, že v konaní, ktoré sa vedie podľa § 139 O. Z. a o ktoré ustanovenie [REDAKOVANÉ] opiera svoje požiadavky súd, predovšetkým rozhoduje o užívaní a užívanie je na roveň hospodárenia, teda rozhoduje o užívaní...

Nie je rozhodujúca suma, ktorú navrhol ako náhradu [REDACTED]. Naše podania v tomto smere, kde sme navyšovali v návrhu uvedenú sumu, bolo potrebné kvalifikovať nie ako vzájomný návrh, ale len ako námietku. Nešlo v danom prípade o nový návrh, ani o protinávrh, ani o obranu.

Myslíme si, že táto otázka nie je problémom vo výklade práv.

Je pravdou, že sme podali vzájomný návrh, avšak ten smeroval k tomu, aby súd rozhodol, že nehnuteľnosti prikáže do nášho užívania s tým, že my uhradíme [REDACTED] [REDACTED] primeranú náhradu za užívanie.

Vo všeobecnosti platí taktiež výklad, že návrhu navrhovateľa nie je vyhovené nielen zamietajúcim návrhom súdu vo veci samej, ale aj tým, že navrhovateľ vezme návrh na začatie konania v celom rozsahu späť a súd konanie zastaví, a pod.

V danom prípade potom nastali podmienky uvedené v § 77 ods. 3 O. s. p. spočívajúce v tom, že predbežné opatrenie zaniklo z dôvodu, že nebolo návrhu vo veci samej vyhovené.».

V ďalšej časti sťažnosti citujú komentár k Občianskemu súdnemu poriadku. Následne uzatvárajú, že „odvolací súd nesprávne právne posúdil vec tým, že sa úplne vyhol konkrétnej právnej argumentácii prečo uznesenie I. stupňového súdu ako vecne správne potvrdil. Odvolací súd nielenže nereparoval krátenie našich vlastníckych práv I. stupňovým súdom, ale sa k tomuto názoru aj pripojil, keď uviedol, že okresný súd dospel rovnako, ako aj súd odvolací na strane 11 svojho rozhodnutia 43 Cob 196/2011 zo dňa 15.5.2012 k záveru, že naše právo na náhradu ujmy zaniklo, lebo výsledky konania 3 Cb 77/2002, kde sa snažil [REDACTED] dosiahnuť výlučné užívanie skončilo v prospech [REDACTED] [REDACTED] a jeho cieľ bol dosiahnutý a súbežne v konaní 8 Cb 14/2002 bolo zrušené pôvodné podielové spoluvlastníctvo. Právo navrhovateľa bolo uspokojené čo my síce nepopierame, ale kým v rámci uspokojenia nároku na plné vlastníctvo nám musel poukázať odporca protiplnenie, tak za užívame, ktorého sa domáhal v spore 3Cb 77/2002 nám mal poskytnúť primeranú finančnú náhradu a keďže k meritórnemu rozhodnutiu nedošlo, potom nám mal nahradiť ujmu, ktorá nám vznikla, lebo v konečnom dôsledku stav, ktorý bol vyvolaný až do právoplatného skončenia sporu bol stavom bez právneho základu a bez právnej opory...“.

Podľa sťažovateľov krajský súd aj okresný súd v neskoršom štádiu konania nesprávne vyhodnotili skutkový stav týkajúci sa uspokojenia práv protistrany, pretože kým

sa nestali výlučnými vlastníkmi, užívali časť nehnuteľností nad rámec svojho vlastníckeho práva a na ich úkor.

V dôsledku arbitrárneho postoja súdov k návrhom sťažovateľov malo byť zasiahnuté do ich základného práva na spravodlivé súdne konanie, pretože tieto súdy im neposkytli primeranú ochranu, ktorej sa domáhali aspoň vo forme priznania náhrady ujmy a satisfakcie za to, že hoci boli podieloví spoluvlastníci predmetných nehnuteľností, nemohli ich užívať. Sťažovatelia síce vzhľadom na vydané predbežné opatrenie do istej miery rešpektujú, že boli obmedzení v užívaní týchto nehnuteľností, no nerešpektujú podľa nich arbitrárne stanovisko súdov, že im žiadna náhrada nepatrí.

Arbitrárnosť v postupe krajského súdu vidia sťažovatelia aj v tom, že im svojím konaním a rozhodovaním odňal možnosť domôcť sa ich práv prostredníctvom dovolania napriek tomu, že podľa ich názoru ide v tomto prípade o riešenie právnej otázky zásadného významu.

Na základe uvedeného navrhujú, aby ústavný súd prijal ich sťažnosť na ďalšie konanie a následne vydal tento nález:

„1/ Základné právo sťažovateľov na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici 43 Cob/506/2014-759 zo dňa 29.1.2015 a uznesením Okresného súdu Veľký Krtíš 7 Cb/52/2009-671 zo dňa 26.3.2014 porušené bolo.

2/ Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici 43 Cob/506/2014-759 zo dňa 29.1.2015 a uznesenie Okresného súdu Veľký Krtíš 7 Cb/52/2009-671 zo dňa 26.3.2014 sa zrušuje a vec sa Okresnému súdu Veľký Krtíš vracia na ďalšie konanie.

3/ Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný do 1 mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu SR zaplatiť finančné zadosťučinenie sťažovateľom spoločne a nerozdielne vo výške 15.000,- €, slovom pätnásťtisíc euro na účet právneho zástupcu.

4/ Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný uhradiť sťažovateľom spoločne a nerozdielne trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet ich právneho zástupcu.“

Alternatívne navrhujú ústavnému súdu vydať tento nález:

„1/ Základné právo sťažovateľov na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a

lánku 46 ods. 1 Ústavy SR uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici 43 Cob/506/2014-759 zo dňa 29.1.2015 porušené bolo.

2/ Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici 43 Cob/506/2014-759 zo dňa 29.1.2015 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

3/ Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný do 1 mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu SR zaplatiť finančné zadosťučinenie sťažovateľom spoločne a nerozdielne vo výške 15.000,- €. slovom pätnásťtisíc euro na účet právneho zástupcu.

4/ Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný uhradiť sťažovateľom spoločne a nerozdielne trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet ich právneho zástupcu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovatelia v sťažnosti namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo podľa sťažovateľov dôjsť buď napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým uznesením okresného súdu, alebo alternatívne len napadnutým uznesením krajského súdu. Sťažovatelia zastávajú názor, že napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj uznesenie okresného súdu sú nezákonné a arbitrárne.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu

Z princípu subsidiarity, ktorý je zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, preto musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (napr. II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04, II. ÚS 372/08).

Keďže proti napadnutému uzneseniu okresného súdu bol prípustný riadny opravný prostriedok, právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľov vo vzťahu k okresnému súdu mal krajský súd v rámci opravného konania. Sťažovatelia proti napadnutému uzneseniu okresného súdu odvolanie podali a krajský súd o ich odvolaní riadne rozhodol.

Ústavný súd preto nemá právomoc na prerokovanie sťažnosti v časti, ktorá smeruje proti uzneseniu okresného súdu, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštantne uvádza, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Nedodržanie tejto lehoty je preto zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Krajský súd napadnutým uznesením z 29. januára 2015 potvrdil uznesenie okresného súdu z 26. marca 2014 a zároveň nepriznal odporcovi náhradu trov odvolacieho konania. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia podali návrh na podanie mimoriadneho dovolania na generálnej prokuratúre, ktorá ich podania odstúpila na vybavenie Krajskej prokuratúre

v [REDAKOVANÉ]. Krajskou prokuratúrou v [REDAKOVANÉ] však boli prípisom z 15. januára 2016 upovedomení, že ich podnetu vyhovené nebolo. Následne sa sťažovatelia 1. februára 2016 opätovne s podnetom obrátili na generálnu prokuratúru. Tento podnet však generálna prokuratúra vybavila prípisom zo 4. marca 2016, doručený bol sťažovateľom 9. marca 2016, v tom zmysle, že nevzhladla dôvod na podanie mimoriadneho dovolania. Sťažovatelia lehotu na podanie sťažnosti ústavnému súdu preto počítajú od doručenia prípisu z generálnej prokuratúry, t. j. od 9. marca 2016.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej mimoriadne opravné prostriedky, ktoré pisateľ podnetu nemôže uplatniť osobne, nie je pred podaním podnetu na ústavný súd potrebné vyčerpať, keďže ich nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy priamo dostupné navrhovateľovi (napr. I. ÚS 37/96, II. ÚS 42/01). Preto návrh na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky nemožno považovať za účinný právny prostriedok nápravy, keďže tento bol dokonca zo strany prokuratúry odmietnutý ako nedôvodný.

Ústavný súd preto pri posudzovaní, či bola dodržaná lehota na podanie sťažnosti § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, neprihliadal na sťažovateľmi podaný návrh na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky.

Ústavný súd vlastnou činnosťou zistil, že napadnuté uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 11. marca 2015, sťažnosť sťažovateľov bola ústavnému súdu doručená 8. apríla 2016, pričom na poštovú prepravu bola daná 6. apríla 2016, teda je zjavné, že bola podaná po lehote podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, preto je potrebné túto sťažnosť považovať za oneskorene podanú.

V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2016